

॥ सायन्तनाशुण सौकुमार्यम् ॥

हृदितकोशिकवेष्टितुं धरणीं दृष्टुं
अस्तमयति मन्दस्मितवदनः सूर्यः ।
अस्तमयमानं सूर्यकिरणप्रभावं
अस्मद् कृते प्रददाति अभिप्रीति ॥

क्षीणक्षितिजस्य उपरि अरुणास्तमयप्रकाशः
कुट्टशनिर्भरपूर्वाकाशे प्रसृति मरीचि ।
प्रतीक्षिताशायाः अस्तमयकिरणाः
अस्मद् कृते प्रददाति प्रसन्नता ॥

सितप्रभाकार्पाससदृशसाध्यकालं
उदुचनक्रीडाशताः पतङ्गपक्तिः ।
नीलशुभ्ररञ्जिता विशालदीप्तनभः
अस्मद् कृते प्रददाति निवृत्ति ॥

പക്ഷിശ്രേണിസമാധ്യുക്തം ഗഗനം മणिമण्डപം
നീലമേഘപ്രभाकीर्णं सुश्लोकमिवस्रीयम् ।
धवलछायाമलिമുഖ നീലവർണ്ണനിബ്ബം നബ്ബഃ
अश्मद् कृते प्रददाति नवोन्मेषं सदा ॥

गायन्तः प्रवहन्तः वन्यधाशः
शिर्ः उर्चैः धारितं ह्रितपर्वताः ।
मानवपशुपक्षिभिः संपूर्णं दशतलं
अश्मद् कृते प्रददाति शान्तिं ॥

पृथिव्यां पर्वतनदीसागशः
पशुपक्षिकीडाश्च प्रतीक्षन्ते साध्यकालं ।
अस्तमयकालश्चागमनेन तभ्यन्ते
शान्तिस्वस्थिप्रसन्नता सर्वदा ॥

साध्यकालं मानवचित्ते तु
प्रददाति शान्तिस्वस्थिः ।
अत्युत्साഹകാലം അസ്തമയകാലം
പ്രദദാതി ഉൽലാസം തു സദാ ॥

ഹൃദ്യേഷികൃതമൃദുപദ്മപുഷ്പാഃ
വിക്ഷന്തി സായകാൽമേ ശ്ലാഘാ |
മൃദുശീതലമാരുതം മനോഹൃഷീതം ച
അശ്മദ് കൃതേ പ്രദദാതി സായകാൽമം ||

അരുണശ്ച അസ്തമയേന ശ്വേതലോകാഃ
ശാന്തിഃ സന്തോഷം ച അനുഭവതി |
പശുപക്ഷികീടാശ്ച തത്ത്വം അസ്മദം
ശ്ലാഘാകൂജനേന ഗീതാൽപനേന പ്രകടയതി ||